

videregivelsen, jf. anbefaling nr. 12. I rapporten peges i den forbindelse på, at det ofte vil være af afgørende betydning for Politiets Efterretningstjenestes overvågning og efterforskning af en given person, at den pågældende ikke får kendskab til tjenestens interesse for vedkommende.

Som det fremgår af regeringens handlingsplan for terrorbekæmpelse, har regeringen besluttet at arbejde videre med at konkretisere bl.a. de nævnte anbefalinger. Dette lovforslag udmønter de pågældende anbefalinger, jf. nedenfor under pkt. 3.4.

3.4. Justitsministeriets overvejelser og forslagets nærmere indhold

3.4.1. Justitsministeriets overvejelser

Forvaltningslovens og persondatalovens regler om bl.a. udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder bygger på generelle og principielle overvejelser om afvejningen af de forskellige hensyn, der gør sig gældende på området. Sigtet med reglerne er bl.a., at de principielt set skal være egnede til at regulere enhver form for udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

Det kræver derfor efter Justitsministeriets opfattelse væsentlige grunde at gennemføre særlige regler i lovgivningen, som fraviger de almindelige regler i forvaltningsloven og persondataloven. Dette er også den linje, der i almindelighed følges i lovgivningspraksis.

Med hensyn til arbejdsgruppens anbefalinger nr. 3, 9 og 10 kan der peges på, at den nærmere konkrete vurdering, som efter de nævnte almindelige regler i forvaltningsloven og persondataloven vil skulle foretages ved udveksling af fortrolige oplysninger mellem politiets og forsvarrets efterretningstjenester eller ved indhentelse af fortrolige oplysninger fra andre forvaltningsmyndigheder, i almindelighed vil føre til, at de pågældende oplysninger lovligt kan videregives.

Dette hænger navnlig sammen med karakteren af de opgaver, som Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste varetager. Politiets Efterretningstjeneste har således til opgave at overvåge, forebygge og modvirke foretagender og handlinger, som må antages at rumme en fare for rigets selvstændighed og sikkerhed samt den lovlige samfundsorden. Med hensyn til Forsvarets Efterretningstjeneste er det i forsvarslovens § 13 fastsat, at tjenesten har til opgave at indsamle, bearbejde og formidle informationer i udlandet af betydning for Danmarks sikkerhed, herunder for danske enheder mv. i udlandet.

Der er således for begge tjenesters vedkommende tale om varetagelse af opgaver af central sikkerheds-

mæssig betydning, og der vil derfor i almindelighed være afgørende offentlige interesser, som taler for videregivelse af oplysninger, der har betydning for tjenesternes varetagelse af disse opgaver.

Den tværministerielle arbejdsgruppe har imidlertid fundet, at en række forhold taler for, at Politiets Efterretningstjeneste – uden at der i hvert enkelt tilfælde skal foretages en nærmere konkret vurdering i forhold til den enkelte oplysning – bør have adgang til at udveksle oplysninger med Forsvarets Efterretningstjeneste samt indhente oplysninger fra andre forvaltningsmyndigheder. Arbejdsgruppen har i den forbindelse bl.a. peget på de usikkerhedsmomenter og det tidsforbrug, som de gældende regler er forbundet med for efterretningstjenesterne. Der henvises nærmere til pkt. 3.3. ovenfor.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter.

Der kan i øvrigt peges på, at der i lovgivningen er en række bestemmelser, som på særlige områder fraviger de generelle forvaltningsretlige regler, og som skaber mulighed for videregivelse og indhentelse af oplysninger, uden at der i det enkelte tilfælde skal indhentes samtykke eller foretages en konkret interesseafvejning, jf. herved pkt. 3.1.5. ovenfor om bl.a. udlændingelovens § 45 a vedrørende efterretningstjenesternes adgang til oplysninger i udlændingesager. Det er således ikke usædvanligt, at der på givne områder er fundet at gøre sig så væsentlige hensyn gældende, at de generelle regler i forvaltningsloven og persondataloven i et vist omfang bør fraviges.

Indholdet af det foreliggende forslag til § 110 a i retsplejeloven svarer på den baggrund – med visse justeringer – til indholdet af arbejdsgruppens anbefalinger.

Justitsministeriet har dog ikke fundet grundlag for at foreslå en særlig hjemmel for Politiets Efterretningstjeneste til at pålægge de personer og myndigheder, som har videregivet oplysninger til efterretningstjenesten, ikke at underrette den person, som oplysningerne vedrører, eller andre om videregivelsen, jf. arbejdsgruppens anbefaling nr. 12.

Baggrunden herfor er, at offentligt ansatte er underlagt en almindelig tavshedspligt (jf. navnlig reglerne i straffelovens § 152 og forvaltningslovens § 27), og at denne almindelige tavshedspligt – henset til karakteren af de opgaver, som Politiets Efterretningstjeneste varetager – i almindelighed i sig selv vil være til hinder for, at en offentlig ansat, der får kendskab til, at Politiets Efterretningstjeneste ønsker oplysninger om en bestemt person, informerer den pågældende person eller andre private herom.